

687211

"När jag gick på dagis längtade jag till skolan, nu längtar jag tillbaka till dagis."

Det var med stor nyfikenhet och glädje som jag såg fram emot att få börja i skolan.

Det hela var som ett enda stort äventyr: en ny miljö, nya lärare och många nya kompisar.

Vänner fick jag, vänner för livet.

Vänner som har betytt så otroligt mycket för mig.

Det sägs ju att skolan är bland det viktigaste i livet, att det är den som skapar ens framtid.

Men den har också hjälpt till att skapa mig, gjort mig till den jag är.

Visst håller jag med om ingen skola, ingen riktig framtid. Men den inverkan som skolan har haft på mig och på mitt liv är ovärderlig.

Då pratar jag inte om alla otroligt träkiga och oändliga matte lektioner utan då

Men nu sitter jag här. Så gammal
och med ca fyra månader kvar
i grundskolan. Tank fyra månader!

Det har känts som en evighet,
men ändå som om det vore
igår när jag för första gången klev
in i Ovannäs skolan.

- Det är svårt att förklara.
Skolan var då så otroligt stor
och fri, vilket nu känns den
mest trång och uttjäddad.

Nu just då de första dagarna,
veckorna, och med månaderna
på Ovannäs skolan var så underbara
och fria. Inte

- Nu när jag ser mig omkring
så inser jag hur - trots att jag
är på den här skolan,
den är så uttjäddad, men
ändå så trygg.

Har här jag mina vänner,
min trygghet.

Snart är den här tryggheten
borta för då börjar gymnasiet,
stora gymnasiet.

Precis samma känsla jag hade
inför "stora" Ovannäs skolan.

En känsla om att allt kommer
att förändras, till det sämre.

Ja, varför sämre?

Det vet jag inte det bara
känns så.

Jag är en person som är väldigt
längsint, allt är så långt
borta.

När jag gick i sjunde var åtta
och betygen så långt borta.
Sedan i åtta var nian,
gymnasievalen och dom natio-
nella proven långt borta.

Det var ju flera månader kvar,
snacka om optimistiskt.

Det är jag en riktig optimist.

Jag ska alltid göra allt
i sista sekunda, för allt är ju
så långt borta.

Jag är en person som inte
gillar för mycket förändringar,
Jag vill ha det tryggt,
jag gillar tryggheten.

Det är nog därför jag
får en klump i halsen av
att tänka på att min tid
på Övannäs skolan snart är
slut.

Jag vill inte lämna gamla,
uttjade, trista men
samtidigt trygga Övannässkolan.
Samtidigt som jag hatar
den här skolan så älskar jag
den.

Om man bortser från miljön, så
anser jag att Övannässkolan är
en bra skola, väldigt bra.

Allt tack vare människorna.

Lärare men framförallt eleverna,
mina vänner.

Skolan är bra, skolan är trygg.

Det tycker jag är viktigast.

en skola ska vara trygg.

Barn behöver trygghet, barn

behöver skolan.

Skolan skapar deras framtid,

men framförallt hjälper den

till att skapa individen.

Så när jag klagar på hur otroligt

jobbigt skolan är.

Ska jag minnas tillbaka till

mina mindre skolor och

tänka hur mycket skolan har

givit mig. Alla minnen och alla

vänner framförallt vännerna.

Men om jag fick välja så skulle
jag fortfarande gå på dagis,
gamla trygga dagis

Un